KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 17.12.2009
KOM(2009) 687 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI

zgodnie z art. 4 i 5 decyzji Rady z dnia 5 października 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji dotyczących środków państw członkowskich w obszarach azylu i imigracji

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE……3
2. DZIAŁANIA 3
3. ZARYS OGÓLNY 4
4. PRZEKAZYWANE INFORMACJE 4
5. OCENA 9
6. WNIOSKI 10
ZAŁĄCZNIK 12

1. WPROWADZENIE

W konkluzjach przyjętych na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2005 r. Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych wezwała do ustanowienia systemu wymiany informacji między władzami państw członkowskich odpowiedzialnymi za politykę migracyjną i azylową. Po tej prośbie Komisja przedstawiła w październiku 2005 r. wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji dotyczących środków państw członkowskich w obszarach azylu i imigracji[1]. Decyzja w tej sprawie (2006/688/WE) została przyjęta przez Radę w dniu 6 października 2006 r.[2].

Decyzja ustanawia system bezpiecznej wymiany informacji i konsultacji między państwami członkowskimi w sprawie środków krajowych, jakie zamierzają podjąć lub ostatnio podjęły, w przypadku gdy środki te są publicznie dostępne i mogą mieć istotny wpływ na kilka państw członkowskich lub całą Unię Europejską.

Artykuł 4 decyzji przewiduje, że Komisja raz do roku przygotowuje sprawozdanie ogólne podsumowujące najistotniejsze informacje przekazywane przez państwa członkowskie. Powyższe sprawozdanie ogólne jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie i stanowi podstawę do dyskusji między ministrami dotyczącą kwestii polityki poszczególnych krajów w dziedzinie azylu i imigracji.

Artykuł 5 przewiduje, że Komisja ocenia funkcjonowanie mechanizmu dwa lata po jego wejściu w życie, a następnie w regularnych odstępach czasu. W stosownych przypadkach Komisja może również wystąpić z propozycją wprowadzenia zmian.

Ze względu na upływ dwuletniego okresu oceny funkcjonowania mechanizmu Komisja uważa za stosowne połączenie zadań sprawozdawczych (art. 4) i oceny (artykuł 5) w jednym dokumencie. Pozwoli to na przedstawienie w sposób całościowy pierwszego okresu funkcjonowania mechanizmu wymiany informacji (MIM).

2. DZIAŁANIA

Decyzja weszła w życie z dniem 4 listopada 2006 r. Mechanizm zaczął funkcjonować w kwietniu 2007 r. Zgodnie z art. 3 decyzji Komisja ustanowiła specjalną grupę interesu na platformie sieci internetowej CIRCA (administrator centrum zasobów komunikacyjno-informacyjnych) i udostępniła krajowe punkty kontaktowe wyznaczone przez państwa członkowskie.

Wszystkie państwa członkowskie wyznaczyły swoje krajowe punkty kontaktowe do końca września 2008 r. Udostępniono kontakt do około 60 ekspertów krajowych, podczas gdy zapotrzebowanie na dostęp państw członkowskich wahało się pomiędzy 1 a 5 na jedno państwo członkowskie.

W celu wsparcia krajowych punktów kontaktowych i zapoznania ekspertów z siecią, w lutym 2007 r. Komisja zorganizowała szkolenie na temat CIRCA, a po nim dodatkową sesję szkoleniową w ramach warsztatu przeprowadzonego w grudniu 2007 r. Sesja ta zapewniła również forum dla wstępnej analizy pierwszych sześciu miesięcy od momentu rozpoczęcia

---

[1] COM (2005) 480 wersja ostateczna.

[2] Dz.U. L 283/40 z 14.10.2006

funkcjonowania systemu. Trzecie warsztaty, skoncentrowane w szczególności na treści niniejszego sprawozdania, przeprowadzono w kwietniu 2008 r.

Jednocześnie Komisja przekazała państwom członkowskim w Strategicznym Komitecie ds. Imigracji i Azylu najbardziej istotne informacje otrzymane od państw członkowskich. Komitet przedyskutował sposoby ulepszenia wykorzystania mechanizmu na podstawie kwestionariusza. Podczas posiedzenia w dniu 8 czerwca 2009 r. Komitet został także poinformowany o przygotowaniu sprawozdania i oceny. Część sprawozdania zawierająca informacje czysto faktograficzne została rozpowszechniona w punktach kontaktowych MIM celem weryfikacji tych informacji.

3. ZARYS OGÓLNY

W okresie od kwietnia 2007 r. do 30 września 2009 r. 16 państw członkowskich przekazało informacje za pomocą MIM. Informacje obejmowały 45 różnych środków. Prawie 50% przekazu (21) odnosiło się do przyjętego ustawodawstwa podczas gdy tylko 4 przekazy dotyczyły projektów ustawodawstwa. W sumie 5 państw członkowskich dokonało 9 przekazów dotyczących zamiarów w dziedzinie rozwoju polityki i programowania długoterminowego. Jedenaście państw członkowskich nie przekazało żadnych informacji na ten temat (patrz załącznik). Pomimo tego, iż zanotowano okresy zwiększonej intensywności wymiany informacji, w 2009 r. dokonano tylko 4 przekazów za pomocą MIM.

Format przekazywanych informacji nie zawsze był jednorodny. Zgodnie z art. 2 ust. 2 decyzji informacja jest przekazywana przy użyciu załączonego do decyzji formularza sprawozdawczego i podaniu, o ile to możliwe, linku internetowego do całości tekstu. Jednakże w pewnych przypadkach państwa członkowskie nie korzystały z formularza i ograniczyły się do przekazywania projektu treści właściwego środka. To mogło utrudnić skuteczny odbiór informacji biorąc pod uwagę fakt, że zainteresowane państwa członkowskie nie były w stanie z łatwością zidentyfikować istoty środka lub jego ewentualnego wpływu. Różnice w treści wypełnionych formularzy są również zauważalne. Podczas gdy niektóre formularze zawierają dosyć kompleksowe (chociaż zwięzłe) informacje, inne ograniczone są zaledwie do wzmianki, która może nie oddawać w pełni istoty środka.

Ponadto w niektórych przypadkach w języku angielskim wskazano tylko tytuł właściwego środka bez załączenia jakiegokolwiek formularza, a przekazany tekst przygotowano w języku oryginalnym. Mogło to stworzyć ryzyko niezrozumienia informacji. Należy przypomnieć, że zgodnie z załącznikiem do decyzji państwa członkowskie podają tłumaczenie pełnej nazwy środka, jego krótkiego opisu oraz swoich komentarzy i obserwacji na język urzędowy instytucji Unii Europejskiej, inny niż język danego kraju.

4. PRZEKAZYWANE INFORMACJE

Zamiary w dziedzinie rozwoju polityki oraz długoterminowe programowanie

W dniu 20 kwietnia 2007 r. **Zjednoczone Królestwo** przesłało dwa dokumenty przyjęte przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w marcu 2007 r.: „Zapewnienie bezpieczeństwa na **granicach** ZK – nasza wizja i strategia na przyszłość" oraz „Wzmocnienie przestrzegania zasad – strategia w celu zapewnienia i wzmocnienia zgodności z naszymi **przepisami imigracyjnymi**". Powyższe dokumenty wyznaczają nowe podejście władz brytyjskich do polityki w obszarze granic i egzekwowania zasad imigracji.

W dniu 25 czerwca 2007 r. **Hiszpania** poinformowała o „strategicznym planie dotyczącym **obywatelstwa i integracji**", który objaśnia hiszpańskie podejście do integracji w latach 2007–2010.

W dniu 17 kwietnia 2008 r. **Rumunia** poinformowała o decyzji rządu o zatwierdzeniu **narodowej strategii imigracyjnej** na lata 2007–2010.

W dniu 13 kwietnia 2007 r. Niderlandy poinformowały o swoim zamiarze przyjęcia rozporządzenia celem uregulowania dziedzictwa wcześniejszej Ustawy o cudzoziemcach.

Niderlandy poinformowały także w dniu 1 sierpnia 2008 r. o piśmie ministra i wiceministra sprawiedliwości skierowanym do przewodniczącego Parlamentu w sprawie analizy **zastosowania art. 1 F Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r**. Pismo z dnia 9 czerwca 2008 r. zawiera konkluzje co do oceny niderlandzkiej polityki dotyczącej art. 1 F odnośnej konwencji.

Ponadto **Niderlandy** podzieliły się w dniu 29 września 2008 r. z państwami członkowskimi swoim „**planem nowoczesnej polityki migracji**". Plan został przedstawiony parlamentowi niderlandzkiemu w dniu 27 czerwca 2008 r. i zawiera **wniosek** gabinetu niderlandzkiego **dotyczący przyjmowania i pobytu cudzoziemców**, którzy chcą przebywać w Niderlandach.

Wreszcie **Niderlandy** poinformowały w dniu 12 lutego 2009 r. o przyjęciu dokumentu „**Wprowadzenie bardziej skutecznych procedur w zakresie polityki azylu i powrotów**". Powyższy dokument przedstawia zarys planów gabinetu dotyczących dokładniejszych i szybszych procedur udzielania azylu, co przyczyni się również do powrotów osób ubiegających się o azyl, którym wcześniej tego azylu odmówiono.

W dniu 9 grudnia 2008 r. **Szwecja** poinformowała o przyjęciu **międzynarodowej strategii Szwedzkiej Rady ds. Migracji**. Dokument jest całościową, obejmującą agencję, międzynarodową strategią przyjętą przez dyrektora generalnego w czerwcu 2008 r.

Projekty ustawodawcze

Więcej informacji dotyczących regulacji statusu osób ubiegających się o azyl w **Niderlandach** (wskazanych wcześniej w zamiarach w dziedzinie rozwoju polityki) udostępniono w dniu 7 maja i 5 czerwca 2007 r. Na mocy rozporządzenia, cudzoziemcom, którzy złożyli wniosek o azyl przed 1 kwietnia 2001 r. i mieszkali nieprzerwanie w Niderlandach od 1 kwietnia 2001 r. zezwolenie na pobyt zostanie przyznane z urzędu. Zezwolenia nie otrzymają na mocy rozporządzenia cudzoziemcy, którzy stanowią zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego. Cudzoziemcy legitymujący się podczas różnych procedur fałszywymi dokumentami lub podający nieprawdziwe obywatelstwo oraz ci, których tożsamość lub obywatelstwo uznano za fałszywe, również nie otrzymają zezwolenia na mocy powyższego rozporządzenia.

W dniu 3 maja 2007 r. **Włochy** poinformowały o projekcie ustawy zmieniającej **przepisy w zakresie imigracji** i warunków dla obcokrajowców, w którym przewiduje się między innymi preferencyjny kanał dla **wysoko wyspecjalizowanych pracowników** (w dziedzinie badań, nauki, kultury, sztuki, zarządzania, show-biznesu i sportu), pozwalający na szybkie przyznanie dokumentu pobytowego na okres maksymalnie 5 lat, jak i **środki dotyczące skutecznej polityki powrotów**.

W dniu 8 listopada 2007 r. **Włochy** zgłosiły ustawę senacką nr 1201 dotyczącą projektu przepisów w sprawie interwencji w zwalczaniu wykorzystywania **pracowników nieregularnych**, który miał na celu wzmocnienie ochrony pracowników migracyjnych i zwiększenie **kar dla pracodawców**.

W dniu 17 czerwca 2008 r. **Republika Czeska** poinformowała o wniosku w sprawie **legalnej migracji** wprowadzającym **zieloną kartę**, która miała wejść w życie w połowie 2009 r. Zielona karta miała być dokumentem, który ujednolici zezwolenie na pracę i zezwolenie na pobyt na terytorium Republiki Czeskiej oraz będzie służył jako długoterminowe zezwolenie na pobyt celem zatrudnienia w przypadkach wyjątkowych.

Ustawodawstwo przyjęte

W dniu 8 marca 2007 r. **Republika Słowacka** poinformowała o zmianach w nowej **ustawie o azylu**, która obejmuje ochronę uzupełniającą. W dniu 31 stycznia 2008 r. Republika Słowacka poinformowała o **dalszych zmianach** ustawy o azylu.

W dniu 2 lipca 2007 r. **Węgry** poinformowały o nowym węgierskim **ustawodawstwie imigracyjnym** (Ustawa II z 2007 r. dotycząca wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich). Nowe ustawodawstwo, które weszło w życie 1 lipca 2007 r. służy głównie harmonizacji ze stosownymi instrumentami prawnymi UE, przede wszystkim z dorobkiem prawnym Schengen.

W tym samym dniu **Węgry** poinformowały o nowej Ustawie LXXX z 2007 r. w sprawie **azylu**, która została przyjęta w dniu 25 czerwca 2007 r. i weszła w życie 1 stycznia 2008 r. Celem nowego ustawodawstwa jest przede wszystkim zapewnienie zgodności ze stosownymi dyrektywami UE (dyrektywa w sprawie kwalifikacji, dyrektywa w sprawie procedur azylowych oraz dyrektywa w sprawie przyjmowania uchodźców) oraz wprowadza do ustawodawstwa węgierskiego między innymi ochronę uzupełniającą. Angielska wersja nowej ustawy została przedłożona w dniu 21 grudnia 2007 r.

W dniu 18 sierpnia 2009 r. Węgry przedstawiły tekst dekretu rządowego nr 113/2007 i 114/2007 w sprawie wdrożenia ustawy I z 2007 r. **w sprawie przyjmowania i pobytu osób posiadających prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu** wdrażającego ustawę o swobodnym przemieszczaniu się, która weszła w życie 1 stycznia 2007 r.

W dniu 6 lipca 2007 r. **Malta** poinformowała o nowym ustawodawstwie, które wprowadza do prawa krajowego dyrektywę 2003/86/WE w sprawie **prawa do łączenia rodzin** dla obywateli państw trzecich.

W tym samym dniu **Polska** poinformowała o rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 czerwca 2007 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie pracy obcokrajowców bez potrzeby **posiadania zezwolenia na pracę**. Oczekiwano, że nowe zasady będą zarówno wspierały **legalne zatrudnienie** cudzoziemców jak i odpowiadały na brak siły roboczej odnotowany szczególnie w sektorze rolniczym i budowlanym. Rozporządzenie weszło w życie z dniem 5 lipca 2007 r.

Ponadto **Polska** poinformowała w dniu 31 stycznia 2008 r. o dalszych zmianach w rozporządzeniu w sprawie pracy obcokrajowców bez potrzeby posiadania zezwolenia na pracę. Pierwotny okres (do 3 miesięcy) został przedłużony do maksymalnie 6 miesięcy w okresie 12-miesięcznym. Rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 lutego 2008 r.

W dniu 20 lipca 2007 r. **Polska** poinformowała o ustawie z 24 maja 2007 r. zmieniającej ustawę o cudzoziemcach (i niektóre inne ustawy). Ustawa ta miała na celu wdrożenie dyrektywy 2005/71/WE i dyrektywy 2004/114/WE. Ponadto zmiana obejmuje **instrument znoszący (regulujący) status cudzoziemców przebywających nielegalnie** na terytorium Rzeczpospolitej Polskiej w sposób ciągły przynajmniej od 1 stycznia 1997 r., którzy do 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy przedłożyli wniosek o zezwolenie na pobyt na czas określony 1 roku. Ustawa weszła w życie z dniem 20 lipca 2007 r.

W dniu 27 września 2007 r. **Niemcy** poinformowały o nowym ustawodawstwie zmieniającym niemiecką **ustawę imigracyjną**. Głównym celem tej ustawy było wdrożenie jedenastu dyrektyw. Ponadto ustawa pobytowa, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2005 r., została zmieniona, aby przeciwdziałać tworzeniu pozorowanych i wymuszonych małżeństw, zwiększyć bezpieczeństwo wewnętrzne, wspierać integrację obcokrajowców (obejmując pobyt tolerowany w przypadku pewnych kategorii obywateli państw trzecich) oraz ułatwiać wjazd do Niemiec tym, którzy chcą rozpocząć działalność gospodarczą.

W dniu 6 listopada 2007 r. **Portugalia** poinformowała o nowym ustawodawstwie (ustawa 23/2007 z 4 lipca 2007 r. oraz dekret 84/2007 z 5 listopada 2007), które zatwierdza **ramy prawne wjazdu** na terytorium kraju **oraz wyjazdu i wydalenia obcokrajowców** poza to terytorium. Tą ustawą Portugalia przetransponowała do prawa krajowego kilka dyrektyw dotyczących w szczególności legalnej migracji.

W dniu 12 marca 2008 r. **Słowenia** poinformowała o międzynarodowej ustawie o ochronie (IPA), która weszła w życie 1 stycznia 2008 r. Za pomocą IPA Słowenia przetransponowała **dyrektywy dotyczące azylu** do prawa krajowego. Poza zobowiązaniami określonymi w dyrektywach ustawa wprowadza nowy rozdział dotyczący **stałego przesiedlenia** w oparciu o kontyngenty.

W dniu 8 kwietnia 2008 r. **Republika Czeska** poinformowała o zmianach do ustawy nr 326/1999 Coll. w sprawie pobytu cudzoziemców na terytorium Republiki Czeskiej, która weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Ustawa dotycząca pobytu cudzoziemców na terytorium Republiki Czeskiej jest podstawowym instrumentem prawnym, który zawiera przepisy dotyczące **praw i obowiązków cudzoziemców legalnie przebywających** na terytorium Republiki Czeskiej oraz tych, którzy wkraczają na terytorium, a także ustaleń wizowych, wydalenia etc. Główne zmiany dotyczą transpozycji dyrektywy 2005/71/WE i dyrektywy 2001/51/WE, zobowiązania cudzoziemców składających wniosek wizowy do wyrażenia zgody na pobranie odcisków palców i zdjęć, wprowadzenia warunku przedstawienia dowodu znajomości języka czeskiego jako wymogu koniecznego do złożenia wniosku o zezwolenie na pobyt stały oraz nowego rozporządzenia w sprawie nieuczciwego postępowania, którego celem jest uzyskanie zgody na pobyt w Republice Czeskiej – „małżeństwa celowe".

Również w dniu 8 kwietnia 2008 r. **Szwecja** poinformowała o zmianach **szwedzkiej ustawy o cudzoziemcach** oraz **rozporządzenia o cudzoziemcach**, które weszły w życie z początkiem 2006 r. Ustawa o cudzoziemcach obejmuje między innymi środki dotyczące warunków wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemców w Szwecji, wiz, prawa pobytu, uchodźców oraz osób wymagających innej ochrony, statusu rezydenta długoterminowego w Szwecji dla obywateli państw trzecich, zatrzymania, zapewnienie wykonania odmowy wjazdu lub nakazu wydalenia, procedur odwoławczych, adwokatów oraz ochrony tymczasowej. **Rozporządzenie o cudzoziemcach** obejmuje przepisy dotyczące dokumentów podróży, wiz,

prawa pobytu, zezwolenia na pobyt, zezwolenia na pracę, środków kontroli i przymusu, obowiązku udzielenia informacji i odmowy wjazdu, wydalenia etc.

Austria przekazała 16 kwietnia 2008 r. tekst ustawy federalnej dotyczącej osiedlenia i pobytu w Austrii (**ustawa o osiedleniu i pobycie** - SRA) oraz ustawy federalnej dotyczącej udzielenia azylu (**ustawa o azylu** z 2005 r.). Obie ustawy weszły w życie 1 stycznia 2006 r.

W dniu 13 sierpnia 2009 r. **Austria** przekazała tekst zmian do **ustawy o azylu, osiedleniu i pobycie oraz ustawy o polityce zagranicznej** z dnia 1 kwietnia 2009 r.

W dniu 10 maja 2007 r. **Grecja** poinformowała o **procedurze regulacyjnej** co do określonych kategorii obywateli państw trzecich. Artykuł 18 ust. 4 ustawy 3536/2007 przewiduje procedurę regulacyjną dotyczącą określonych kategorii obywateli państw trzecich, którzy mieszkali w Grecji przed 31 grudnia 2004 r. i którzy w dalszym ciągu tam mieszkają pod warunkiem, że nie stanowią zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego. Osoby, których to dotyczy powinny przedstawić dowód dokumentujący ich pobyt w Grecji. Małżonkowie i niepełnoletnie dzieci wymienionych obywateli podlegają regulacjom w sposób niezależny.

W dniu 15 maja 2008 r. **Grecja** poinformowała (odnosząc się do art. 2 ust. 4 decyzji Rady) o dekrecie prezydenckim nr 106/2007 dotyczącym transpozycji dyrektywy 2004/38/WE. W tym samym dniu przekazana została informacja o wspólnej decyzji ministerialnej nr 16928/17-8-07 dotyczącej **zaświadczenia o znajomości języka greckiego** oraz elementów historii i kultury Grecji w przypadku obywateli państw trzecich, którzy chcą złożyć wniosek o **status rezydenta długoterminowego,** zmienionej wspólną decyzją ministrów nr 999/03-3-08.

W dniu 23 września 2008 r. **Hiszpania** poinformowała o nowym ustawodawstwie dotyczącym **wspierania dobrowolnych powrotów** bezrobotnych obywateli państw trzecich do ich krajów pochodzenia. Środek ten, przyjęty dekretem rządowym 4/2008 z dnia 19 września 2008 r., umożliwia wypłacenie bezrobotnym obywatelom państw trzecich, którzy przebywają w Hiszpanii legalnie i podejmują dobrowolną decyzję o powrocie do kraju pochodzenia, składkowych świadczeń z tytułu bezrobocia w dwóch ratach. Zasada ogólna stanowi, że pracownicy muszą być obywatelami państw trzecich, z którymi Hiszpania podpisała dwustronne umowy dotyczące zabezpieczenia społecznego.

Ostateczne decyzje sądów najwyższych lub trybunałów

Nie przedstawiono żadnych informacji.

Decyzje administracyjne mające wpływ na znaczną liczbę osób będących obywatelami państw trzecich lub mające charakter ogólny

W dniu 3 maja 2007 r. **Włochy** poinformowały o przyjęciu przez ministra spraw wewnętrznych i ministra ds. polityki rodzinnego rozporządzenia dotyczącego **pobytu nieletnich obcokrajowców** oraz okólnika w sprawie **zezwolenia** na pobyt **dla sportowców-amatorów spoza obszaru UE**.

Ponadto **Włochy** przedłożyły w dniu 6 grudnia 2007 r. informacje o podjętej przez ministra spraw wewnętrznych decyzji dotyczącej **zezwoleń na pobyt wydanych w celu ochrony społecznej** imigrantów, którzy pracują w warunkach szczególnego wyzysku.

Hiszpania poinformowała w dniu 25 czerwca 2007 r. o **rozporządzeniu ministra dotyczącym pomiaru środków finansowych pozwalających obcokrajowcom** na wjazd do Hiszpanii oraz drugim rozporządzeniu ministra regulującym kwestię **zaproszeń do przyjazdu do Hiszpanii z powodów osobistych lub dla celów turystycznych kierowanych do obcokrajowców przez osoby prywatne**.

Ponadto **Hiszpania** przekazała w dniu 2 sierpnia 2007 r. instrukcje określające **procedury zarządzania wnioskami obywateli państw trzecich zatrudnionych na statkach hiszpańskich**, dotyczące przydzielania zezwoleń na pobyt i pracę w Hiszpanii.

Wreszcie **Hiszpania** poinformowała w dniu 17 stycznia 2008 r. o decyzji hiszpańskiej Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2007 r. regulującej **liczbę pracowników zagranicznych pochodzących spoza obszaru Wspólnoty** w Hiszpanii na rok 2008.

Inne

W dniu 2 listopada 2007 r. **Niderlandy** poinformowały o decyzji Wydziału Prawa Administracyjnego Rady Państwa o złożeniu **prośby do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia prejudycjalnego** w kwestiach dotyczących zakresu art. 15 (zdania wprowadzające) oraz © dyrektywy 2004/83/WE.

Szwecja poinformowała w dniu 22 lipca 2008 r. o wytycznych dyrektora generalnego Szwedzkiej Rady ds. Migracji (przyjętych w maju 2008 r.) dotyczących **zastosowania rozporządzenia dublińskiego** w odniesieniu do Grecji.

W dniu 2 października 2008 r. **Niderlandy** podzieliły się z państwami członkowskimi decyzjami polityki w obszarze **azylu,** które zostały podjęte w odniesieniu do **określonych krajów pochodzenia**. Wymienione decyzje dotyczą wykorzystania informacji o kraju pochodzenia do oceny wniosków o azyl w Niderlandach. W dniu 14 sierpnia 2009 r. Niderlandy dodały **nowy załącznik** do tego dokumentu.

5. OCENA

Państwa członkowskie oraz Komisja[3] podkreślają, że skutkiem braku kontroli granicznej w obszarze Schengen, wspólnej polityki wizowej, bliskich stosunków społeczno-gospodarczych pomiędzy państwami członkowskimi UE i rozwoju wspólnej polityki w zakresie imigracji i azylu jest wyraźne oddziaływanie krajowych polityk imigracyjnych również poza granicami danego kraju. Działania podejmowane w jednym państwie członkowskim z powodów krajowych lub regionalnych szybko mogą mieć swoje odzwierciedlenie w innym państwie członkowskim. W związku z powyższym, systematyczna wymiana informacji pozwala na osiągnięcie lepszej znajomości polityki innych państw członkowskich, poprawę współpracy pomiędzy państwami, wpływa na jakość nowego ustawodawstwa UE a także zwiększa wzajemne poznanie i zaufanie.

Można podsumować, że praktyczne doświadczenia związane z funkcjonowaniem MIM nie spełniły tych oczekiwań. Wydaje się oczywiste, że nawet jeśli ilość przekazanych informacji

---

[3] Zobacz na przykład: komunikat Komisji zatytułowany: W kierunku wspólnej polityki w dziedzinie imigracji, COM (2007) 780 wersja ostateczna.

nie może być jedynym wskaźnikiem oceny, to zakres zastosowania należy uznać za niewystarczający. Zaskakujące jest, że pomimo tego, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji każde państwo członkowskie samo ocenia prawdopodobieństwo istotnego wpływu danych środków krajowych na kilka państw członkowskich lub całą UE, to tylko niewielką część środków uznano za należące do tej kategorii. Ponadto stosunkowo znaczna liczba państw członkowskich nigdy nie przekazała za pomocą MIM informacji o żadnych środkach (BE, BU, CY, DK, EE, FI, FR, IE, LV, LT, LU).

Zauważalna jest również słabnąca dynamika wymiany informacji za pomocą MIM, pomimo zachęty do korzystania z systemu kierowanej przez Komisję do państw członkowskich przy różnych okazjach. Nie jest znany powód dla którego MIM wykorzystywane było w ostatnim czasie tak rzadko, pomimo że państwa członkowskie w dalszym ciągu prowadziły aktywną wewnętrzną politykę imigracyjną i azylową. Komisja zauważa, że jednocześnie kierowane były pytania o potencjalne szeroko zakrojone środki, które były omawiane lub przyjmowane w pozostałych państwach członkowskich, ponieważ nie były one przekazywane za pomocą MIM. To pokazuje, że brak informacji może rzeczywiście stać się przeszkodą w budowaniu wzajemnego zaufania niezbędnego do skutecznej współpracy w zakresie imigracji i azylu.

Szczególne zaniepokojenie można wyrazić w odniesieniu do informowania ośrodkach przed ich przyjęciem. Przedstawiono projekty jedynie 4 ustaw oraz 9 środków dotyczących zamiarów w dziedzinie rozwoju polityki oraz programowania długoterminowego. Niska aktywność na tym etapie procesu decyzyjnego z pewnością nie ułatwia wymiany poglądów wspomagającej tworzenie bardziej skoordynowanego podejścia do rozwoju polityki krajowej.

Komisja przypomina, że celem MIM było zapewnienie elastycznego, szybkiego i niebiurokratycznego kanału wymiany informacji z zastrzeżeniem wymogów poufności i ochrony danych. Stanowi to wartość dodaną w porównaniu do innych istniejących forów i mechanizmów w ramach UE, które być może nie zawsze umożliwiają doraźny przepływ informacji w „czasie realnym” w przypadku, gdy taka potrzeba zaistnieje.

6. WNIOSKI

Upowszechnienie wymiany informacji i wspólnej dyskusji w ramach UE jest sposobem zapewnienia dużej solidarności politycznej i operacyjnej w wprowadzeniu wspólnej polityki w imigracyjnej i azylowej. Podejmowanie indywidualnych działań wyłącznie na szczeblu krajowym może osłabić spójność i zaufanie europejskie[4].

Konieczność wspierania wymiany informacji w tej dziedzinie została również podkreślona w Europejskim pakcie o imigracji i azylu, w którym wyrażono zgodę na intensyfikację wymiany informacji w zakresie migracji przez ulepszanie istniejących instrumentów w miarę potrzeb[5].

W swoim komunikacie wydanym w świetle programu sztokholmskiego[6] Komisja podkreśla konieczność poprawy między państwami członkowskimi wymiany informacji na temat regulacji.

---

4 Zob. komunikat Komisji: Wspólna europejska polityka imigracyjna: zasady, działania i narzędzia COM(2008) 359 wersja ostateczna.

5 Dokument Rady 13440/08.

6 Komunikat Komisji: Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli, COM (2009) 262/4.

W związku z tym, Komisja jest zdania, że skuteczna komunikacja musi pozostać kluczowym elementem dalszego rozwoju polityki imigracyjnej i azylowej UE, w ramach której potrzeba wymiany informacji będzie coraz większa. Nie wydaje się jednak możliwe osiągnięcie założonego celu biorąc pod uwagę sposób w jaki obecnie funkcjonuje MIM.

Mając na uwadze jednak stosunkowo krótki okres funkcjonowania MIM, Komisja nie uważa za stosowne proponować zmian do tej decyzji zgodnie z art. 5. Brak jest dowodu, że źródłem niesatysfakcjonującego stosowania decyzji są ramy prawne jej przepisów. Po wyżej wymienionych warsztatach można również uznać, że wykorzystanie sieci CIRCA nie powodowało większych problemów natury technicznej.

Komisja uważa, że w przyszłości potrzebne będzie uproszczenie funkcjonowania MIM do bardziej ogólnych ram. Odpowiednie okoliczności pojawią się wraz z wejściem metody monitorowania realizacji Europejskiego paktu o imigracji i azylu, którego wynikiem będzie roczne sprawozdanie Komisji dla Rady. Pierwsze sprawozdanie dotyczące metody monitorowania zostanie opublikowane w 2010 r., a w formie rozszerzonej w 2011 r., obejmując jednocześnie zobowiązania związane z programem sztokholmskim i towarzyszącym mu planem działania[7].

Oznacza to, że po tym sprawozdaniu informacje obecnie przekazywane za pomocą MIM, w kolejnych latach będą przedstawiane w rocznych sprawozdaniach Komisji dotyczących realizacji paktu.

[7] Komunikat Komisji: Metoda monitorowania realizacji Europejskiego paktu o imigracji i azylu, COM(2009) 266 wersja ostateczna.

ZAŁĄCZNIK:

INFORMACJE PRZEKAZANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Państwo członkowskie	**Decyzja administracyjna**	**Ustawodawstwo przyjęte**	**Projekty ustawodawczy**	**Decyzje sądowe**	**Inne**	**Zamiary w dziedzinie rozwoju polityki, długoterminowe programowanie**	**Razem**
Austria		2					**2**
Belgia							**0**
Bułgaria							**0**
Cypr							**0**
Republika Czeska		1	1				**2**
Dania							**0**
Estonia							**0**
Finlandia							**0**
Francja							**0**
Niemcy		1					**1**
Grecja		3					**3**
Węgry		4					**4**
Irlandia							**0**
Włochy	3		2				**5**
Łotwa							**0**
Litwa							**0**
Luksemburg							**0**
Malta		1					**1**
Niderlandy			1		3	4	**8**
Polska		3					**3**
Portugalia		1					**1**
Rumunia						1	**1**
Słowacja		1					**1**
Słowenia		1					**1**
Hiszpania	4	1				1	**6**
Szwecja		2			1	1	**4**
ZK						2	**2**
Razem	**7**	**21**	**4**	**0**	**4**	**9**	**45**